

เรื่องเล่า “ประสบการณ์ประทับใจ บริการเป็นมิตรประทับใจ”

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้ เป็นประสบการณ์โดยตรงไม่ได้อิงนิยาย หรือแต่งเรื่องขึ้นมาเพื่อจะเฮฮาสนุกสนาน อาจจะดูไม่เกี่ยวกับเรื่องงานโดยตรง เพราะข้าพเจ้าเองอยู่ในหน่วยงานที่ไม่ค่อยได้พบปะผู้คนมากมายเท่าใดนัก แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าคิดว่ามันจะทำให้ผู้อ่านเกิดแรงบันดาลใจขึ้นมาไม่มากนักน้อย เรื่องมีอยู่ว่า...

“ย้อนไปเมื่อราว 2 ปีก่อนช่วงที่เกิดเหตุการณ์สำคัญที่ทุกคนจำได้ คือ การยึดอำนาจจากทหารนั่นเอง ซึ่งเหตุการณ์นี้เองอยู่ในความทรงจำของทุกคนเป็นเพราะไม่เหมือนกับการปฏิวัติในสมัยอดีต อย่างที่ผ่านมามีการเสียเลือดเสียเนื้อของประชาชนเป็นจำนวนมาก ทำให้คนไทยทุกคนล้วนเศร้าสลดต่อการจากไปของญาติสนิทมิตรสหาย แต่ดังเช่นที่เห็นในปัจจุบัน ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงดังที่ท่านได้เห็น คือการให้กำลังใจเหล่านายทหารผู้กล้า ซึ่งจะมีประชาชนจากทั่วทุกสารทิศมาอบดอกไม้มอบหิ้ง ๆ ที่ขึ้นอยู่บนรถถัง ยิ่งถ้าพวกเด็ก ๆ มาละก็สนุกกันใหญ่เชียว เพราะคงคิดว่าเป็นการแสดงของวันเด็ก เรื่องของเรื่องมีอยู่ว่าในช่วงนั้นตอนเย็นหลังเลิกงาน ช่วงนั้นผมต้องนั่งรถตู้ของสำนักงานฯ ไปลงที่คูัดแดง (ถ้าท่านเคยนั่งรถตู้ก็จะพอทราบว่ามันคือตู้ไปรษณีย์สีแดง ที่อยู่ก่อนถึงประตูข้างของรัฐสภา) แล้วข้าพเจ้าก็เดินไปรอขึ้นรถเมล์เพื่อที่จะกลับบ้านที่ป้ายรถตรงประตูทางเข้าพระที่นั่งวิมานเมฆ ระหว่างที่ข้าพเจ้าขึ้นรถเมล์อยู่ ณ ที่นั่น ก็ได้เห็นชาวต่างชาติชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งภาพที่ปรากฏคือรูปร่างสูงโปร่งพอประมาณ มองดูเหมือนเป็นชาวยุโรป (ซึ่งสังเกตจากภาพยนตร์ในโทรทัศน์) และทั้งคู่กำลังเดินมาซึ่งในขณะที่นั้นข้าพเจ้าก็คิดแล้วตะโกนอยู่ภายในใจว่า “อย่าเดินเข้ามาหานะ ยิ่ง Speak Spoke Spoken ไม่ได้ อยู่” จากนั้นเขาก็ได้เดินผ่านไป ในใจคิด “โส่งแล้วเรา” ยังไม่พ้นเสียงตะโกนในใจ ชายหญิงคู่นั้นก็ได้เดินเข้ามาประชิดถึงตัว คิดในใจตอนนั้นว่า “ช่วยแล้วลิเรา” ชายคนนั้นก็ได้พยายามพูดกับข้าพเจ้า จากที่จับใจความได้ “Where ..!@#!#!#!#!@#” ข้าพเจ้าก็ทำหน้างง ๆ ชายคนนั้นก็ไม่ละความพยายาม ก็ถามมาอีกว่า “Where ..!\$@&\$@&\$!@!” ข้าพเจ้าเลยรวบรวมความกล้า (เนื่องจากเป็นโรคแพ้อึ้ง) ดอบกลับไปแบบพอเป็น ABC แม้ว่าไม่เป็นประโยคก็ตาม “Hey ! You can slowly speak” ชายคนนั้นก็ได้อีซีที่แผนที่กรุงเทพฯ ที่ได้พกติดตัวมาที่ซี ๆ แถวสวนอัมพร ข้าพเจ้าก็พิจารณาอยู่สักพักก็ตอบไปว่า “You will go to Dusit Zoo” ชายคนนั้นก็ทำหน้างง ๆ เหมือนจะไม่ได้จะไปสวนสัตว์สักหน่อย ในตอนนั้นข้าพเจ้าก็มองไปรอบ ๆ เหมือนมีแต่คนมองการสนทนาของข้าพเจ้า เลยรู้ลึกประหม่าขึ้นมาฉับพลัน ชายคนนั้นก็ได้ทำท่าให้ข้าพเจ้าดู เขากางมือข้างขวาขึ้นมาระดับอกแล้วกำมือพอให้รู้ว่าเป็นปืน และเขาได้ทำเสียงตุ้ม ๆ ๆ (ฟังดูเหมือนเสียงปืนใหญ่) ข้าพเจ้าก็มีความคิดอยู่แว็บหนึ่งว่า “อ้อ ก็มีทหารกับรถถังที่เขาดังอยู่ตรงลานพระบรมรูปทรงม้า สวนอัมพร นี้” ข้าพเจ้าก็เลยตอบออกมาเสียงดังว่า “อ้อ...That’s soldier” “You can walk to this road. And you see cross road and turn right. And you can walk, you can will see That’s very soldier” ข้าพเจ้าพูดไปทำภาษามือไปด้วย ชายหญิงคู่นั้นเขาก็ตอบว่า “Oh! I see, Thank you very much” เขาทั้งคู่พูดไปด้วย ยิ้มไปด้วย ทำทางดีใจ ทำให้ข้าพเจ้าอดที่จะดีใจแทนเขาไม่ได้ ซึ่งหลังจากวันนั้นทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่าฝรั่งไม่น่ากลัวอย่างที่คิด และบทเรียนบทนี้ทำให้รู้ว่าข้าพเจ้าจะต้องมีการพัฒนาตนเองอีกมากในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จึงอยากให้ท่านผู้อ่านเกิดแรงบันดาลใจเหมือนกับที่ข้าพเจ้าได้เจอเช่นเดียวกัน”

นายพิเชฐ ชายะตานันท์

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 2

กลุ่มงานบริหารทั่วไป สำนักนโยบายและแผน